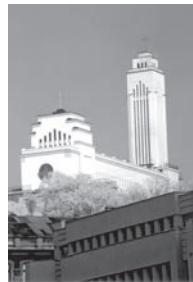

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Gavėnios kelionė

„Pats Dievas kviečia mus leisti atgailos bei vidinio apšalymo kelionėn, kad atnaujintume savo tikėjimą“ (Popiežius Jonas Paulius II).

Gavėnia prasidėjo vasario 25-ąją – Pelenu diena. Septynių savaitių laikotarpį nuo gavėnios pradžios iki Šv. Velykų popiežius Jonas Paulius II pavadino kelione į Kristaus Prisikėlimo šventimą – į mūsų Išganymo paslaptį.

„Viešpats surengs puotą visoms tautoms“. Šie Dievo žodžiai skatina apmąstyti maloningą Jo apvaizdą, apimančią visą žmoniją. Gavėnia yra tinkamiausias laikas nuosirdžiai padėkoti Dievui už nuostabių darbų, padarytų žmonių labui visais krikščionybės istorijos tarpsniais, o ypač per Atpirkimą, kai Tėvas nepagailėjo net savo Sūnaus. Puota, kurią Viešpats švenčia kartu su savo mokiniais Didįjį Ketvirtadienį, atnašaudamas save duonos ir vyno pavidalais, yra šios Paslapties pajautimas. „Pokylis yra džiaugsmo ženklas, nes vyksta stipri visų dalyvių bendrystė. Daugelis mūsų brolių ir sesių gali pakelti savo vargus, ligas, nepatogumus vien dėl to, kad bus pakviesti į Amžinąjį dangaus pokylį. Gavėnia kviečia mus nugalėti pagundą manyti, kad šis pasaulis yra galutinė tikrovė, ir ragina pripažinti, kad mūsų tėvynė – Danguje“ (Jonas Paulius II).

Dieviškasis išganymas veda žmogų į atsišvėtimą ir atgailą. Tai leidžia mums suprasti, jog krikščionio gyvenimas yra sąmoningas ir veiklus tik tada, kai nuolat sugrįžtame į laukiančio, mylimo Tėvo glėbį ir prisiimame atsakomybę už gyvenimą. „Atmink, Dievas yra gailestingas, Jis yra gailestingas mūsų Tėvas, o mes – Jo vaikai...“, - sako Motina Teresė.

Bažnyčia mums primena, kad dvasios gyvybės reikia ne tik išpažinti Dievą, bet ir sąmoningai gyventi krikščioniškaisiais principais. Todėl svarbu ne vien skaičiuoti, ką padarėme bloga, bet būtina tirti sąžinę, išsiaiškinti, iš kur kyla mintis, veiksmas, el-

gesys, žodis, bendravimo būdai... Ir tik tada atlikti išpažintį, gailėtis, dėkoti už atleidimą ir, pasirinkus gėrį, toliau gyventi atnaujinta meile. Be to, atgaila neatsiejama nuo veiksmo, nuo pasiryžimo daryti gerus darbus. Sąmoningas gėrio darymas liudija tikrąjį atsivertimą ir naują tobulesnį gyvenimą. Atsivertimas už skriaudas, įžeidimus, kurių dažnai nebegalime atitaisyti (kai esame nusikalte jau mirusiam žmogui), yra auka. Ją galime atlikti visuomenei prasmingais darbais, materialine parama stokojančiam kitam žmogui, dvasiniu suraminimu to, kuriam trūksta tikėjimo gilumo, aukštųjų dvasinių vertybių esmės supratimo. Iš čia kyla Bažnyčios nurodymas gavėnios metu pasninkauti, atsakyti triukšmingų pasilinksminimų, skanių vaišių, savęs suvaržymą aukoti kaip atsiteisimą už kažkada padarytą skriaudą, teikti išmadą vargstantiems, lankyti ir guosti ligonius, reikalui esant tarpininkauti dėl sakramentų ar kitos dvasinės pagalbos suteikimo, daryti kitokius gerus darbus.

Kiekvienas asmeniškai veiksmas yra susijęs su kitais žmonėmis, su bendruomene. Neretai pamirštame, kad esame atsakingi už visuomenėje klestintį blogį, ir geriausiu atveju stengiamės bent neprisidėti prie jo. Mūsų abejingumas dažnai didina visuomenėje įsigalėjusį blogį, todėl turėtume stengtis ir kitus saugoti nuo klaidų bei klystelių. Ypač esame atsakingi už savo šeimos narius, už vaikus.

Kristaus kančios akivaizdoje privalome suvokti, jog mūsų nusikaltimai vėl priverčia Viešpatį kentėti kančias, mūsų nuodėmės vėl kala prie Kryžiaus nekalčiausią Dievo Sūnų. Todėl nusidėję turime kuo greičiau atsipaštyti Viešpaties ir stengtis nebenusidėti. Gailėdamiesi dėl savo nuodėmių Jam ir sau pasižadame kovoti su ydomis, atidžiau kontroliuoti savo veiksmus, prašyti pagalbos kuo tobuliau pasiryžimą ištesėti.

Reikia iš visos širdies gailėtis už savo nuodėmes, nes jomis įžeidžiame ir Dievą, ir Jo mylimas žmones, prisidedame prie blogio savo aplinkoje.

Pasiryškime saugotis nuodėmės ir progos nusidėti, pasiryškime nebeįžeisti Dievo, neskleisti blogio. Prašykime Viešpaties pagalbos, kad padėtų šį pasiryžimą įveikti.

Viešpatie Jėzau, savo mirties ir prisikėlimo paslaptimi Tu išlaisvini mus iš mūsų nuodėmių ir gydai mūsų sielas, tad, suteikęs ramybę, padėk mums visiems skleisti meilės, teisingumo ir tiesos vaisius.

Atsiminkime, kad atsivertimas yra akimirkos dalykas, savęs pašventimas – viso gyvenimo darbas.

PUIKI GALIMYBĖ PAREMTI SAVO BAŽNYČIĄ IR PARAPIJOS VEIKLĄ

Dėl 2 procentų sumokėto pajamų mokesčio pervedimo Paminklinei Prisikėlimo bažnyčiai

Naujasis Lietuvos Respublikos „Labdaros ir paramos“ įstatymas suteikia galimybę paremti visas įregistruotas ne pelno organizacijas, nei kiek nesumažinant savo atlyginimo. Tarp šių organizacijų yra ir religinės bendruomenės, bendrijos bei centrai.

Parama sudaro 2 procentus praeitais metais sumokėtų pajamų mokesčių sumos. Šiuos 2 procentus galima paskirstyti keliems gavėjams, tačiau kiekvienam iš jų turi tekti ne mažiau kaip 10 Lt. Pavyzdžiui, minimalų atlyginimą (450 Lt) gaunančio Lietuvos gyventojo metinė parama sudarytų apie 12 Lt, tad ji gali būti skiriama tik vienam gavėjui. Vidutinės statistinės pajamos (apie 1100 Lt) uždirbančio žmogaus parama siektų apie 80 Lt.

Asmenys, norintys 2 procentus praeitais metais sumokėto pajamų mokesčio skirti paramai, kasmet iš naujo iki gegužės 1 d. turės užpildyti nustatytą prašymo formą ir ją pateikti Valstybinei mokesčių inspekcijai.

Norėdami paremti Paminklinę Prisikėlimo bažnyčią ir vykdomą jos veiklą, anketoje (forma FR0512) įrašykite:

- 10 laukelyje – kodą: **3598062**
- 11 laukelyje – **VĮ PAMINKLINĖS PRISIKĖLIMO BAŽNYČIOS ATSTATYMO TARYBA**
- 12 laukelyje – adresą: **AUKŠTAIČIŲ G. 6, 44147, KAUNAS**
- 13 laukelyje – banko pavadinimą: **HANSABANKAS**
- 14 laukelyje – banko kodą: **73000**
- 15 laukelyje – sąskaitos numerį: **LT927300010076659246**

- 16 laukelyje – pervedamą pajamų mokesčio dydį: 2 %

Valstybinei mokesčių inspekcijai turi būti pateiktas tinkamai užpildytas formos FR0512 prašymas.

- Prašymą pildykite didžiosiomis spausdintinėmis raidėmis, nurodydami visus reikalaujamus duomenis, kuriuos įrašykite tiksliai į jiems skirtus laukus, nepažeisdami laukų linijų. Nepildytinos eilutės turi būti paliktos tuščios (be jokių simbolių, pvz.: brūkšnelių, kryželių, nulių ar pan.).

- Jeigu pagal Lietuvos Respublikos gyventojų pajamų mokesčio įstatymo nuostatas Jūs privalote pateikti metinę pajamų mokesčio deklaraciją, tai kartu su ja prašymą pateikite Valstybinei mokesčių inspekcijai iki 2004 m. gegužės 1 d.

- Jeigu metinės pajamų mokesčio deklaracijos Jums nereikia pateikti, galite:

- 1) administracijai sutikus, prašymą pateikti savo įstaigos vyr. buhalteriu užkljuotame voke, jį pasirašydami ant užkljavimo linijos taip, kad nebūtų įmanoma atplėšti voko, nepažeidus parašo vientisumo;

- 2) nuvykti į Kauno valstybinę mokesčių inspekciją (A. Juozapavičiaus pr. 57) ir ten užpildyti gautą prašymo formą.

- Jei prašymą pildysite ranka, forma turi būti originali. Parsisiųstą iš <http://www.vmi.lt> svetainės formą būtina užpildyti kompiuteriu, tada atspausdinti ir pateikti Jūsų apskrities Valstybinei mokesčių inspekcijai kaip ir originalią formą.

Kreipiamės į visus parapijiečius, kurie dirba ir moka valstybei mokesčius, prašydami pasinaudoti įstatymo numatyta teise - pervedti 2 procentus sumokėto pajamų mokesčio Paminklinei Prisikėlimo bažnyčiai. Tai ištis neįtikėtina – padarysite gerą darbą ir tai Jums nieko nekainuos. Visas Jūsų rūpestis – nueiti į Mokesčių inspekciją ir ten užpildyti prašymo formą. Iš anksto dėkojame už geranorišką paramą.

VĮ Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios atstatymo taryba

Parapijos gyvenimo aktualijos

PARAPIJOS VAIKAI LAUKIA JŪSŲ PAGALBOS

Kristaus Prisikėlimo parapijos vaikų dienos centras, klebono Vytauto Grigara vičiaus iniciatyva pradėjęs veikti 2002 m. spalio 15 d., šiuo metu yra vadinamas Žaliakalnio vaikų dienos centru. Šį pavadinimą patvirtino Lietuvos kalbos komisija 2003 metų gruodžio mėnesį, kai buvo rašomas projektas Kauno miesto savivaldybės Socialinių reikalų skyriui. Žaliakalnio vaikų dienos centras laikinai veikia parapijos patalpose (žaliame namelyje), kurios nėra tinkamos vaikų laisvalaikio organizuoti. Šių patalpų būklė yra vargana: pro užkaltus langus į kambarius nepatenka dienos šviesa, nėra tinkamų sąlygų vaikams nusiprausti, neturime žaidimų aikštelės, kur vaikai galėtų saugiai žaisti gryname ore, nes čia pat Savanorių prospektas. Seserys pranciškonės rūpinasi, kad būtų įrengtos vaikams pritaikytos patalpos bei žaidimų aikštelė, tačiau remonto darbai stringa dėl lėšų stygiaus.

Parapijos klebonas bei Caritas yra pagrindiniai šio dienos centro rėmėjai, finansuojantys bei produktais šelpiantys vaikų maitinimą. Dienos centro veiklą vykdo seserys pranciškonės. Šiuo metu vaikų dienos centre dirba 3 seserys, iš jų 2 dirba savanoriškais pagrindais. Dienos centre lankosi 15 vaikų iš socialiai silpnų šeimų.

Dienos centro veiklą apima šios sritys: vaikų užimtumo organizavimas, darbas su vaiko šeima, bendradarbiavimas su kitomis organizacijomis. Vaikų užimtu-

mo organizavimas yra ta veikla, kurią galime pamatyti vykstančią žaliame namelyje. Vaikai centre praleidžia laisvalaikį žaisdami, piešdami, lankstydami, lipdydami. Tie, kurie neturi namuose sąlygų ruošti pamokas, ruošia jas dienos centre. Centre vaikai valgo pavakarius, po kurių ugdomi įgūdžiai susitvarkyti darbo vieta, išsiplauti indus, padėti sutvarkyti stalus. Darbas su šeima – tai šeimų lankymas, sutarčių pasirašymas, pagalba tėvams tvarkantis dokumentus bei susisiekiant su kitomis institucijomis. Žaliakalnio vaikų dienos centras bendradarbiauja su Vaiko teisių apsaugos tarnyba, Socialinės rūpybos skyriumi, Senamiesčio bei Palemono vaikų dienos centrais, Vaikų dienos centrų asociacija, mokyklų, kurias lanko vaikai, socialiniais pedagogais bei vaikų auklėtojais.

Žaliakalnio vaikų dienos centrui labai reikalinga Jūsų, mieli parapijiečiai, pagalba. Būsime Jums dėkingi už bet kokią paramą – už piniginę paramą remonto darbams, už maisto produktus vaikų mitybai pagerinti, už kanceliariines prekes, žaislus: žaidimus, konstruktorius ir kt. Vaikų dienos centrui taip pat labai reikalingi savanoriai. Kviečiame visus, turinčius darbo su vaikais patirtį ar tiesiog mylinčius vaikus, padovanoti dalį savo laisvalaikio Žaliakalnio vaikų dienos centro vaikams.

Mus galite surasti pirmadieniais – ketvirtadieniais nuo 15.30 iki 18.00 val. žaliame namelyje šalia parapijos raštinės (Aukštaičių 4) arba paskambinti į vienuolyną telefonais 750900, 750901 seserims Loretai, Donatai arba Liudvikai.

Mūsų svečiai

PAMALDOS PRIE KRYŽIAUS SU TAIZÉ GIESMĖMIS

„Dievas – tai meilė. Būkite drąsūs meile gyventi. Dievas – tai meilė, nebijokite“ – tokia buvo pamaldų pagrindinė mintis.

Šios pamaldos prie Kryžiaus vyko Kauno Prisikėlimo bažnyčioje kovo 14 d. po vakarinių šv. Mišių. Jas vedė brolis Rob iš Taizé vienuolyno. Taizé – tai Prancūzijos kaimelis, į kurį vyksta jaunimas iš viso pasaulio tam, kad pajustų Dievo artumą, kad susitiktų ir pabūtų su bendraminčiais. Čia gali rasti atsakymus į sau iškilusius dvasinius klausimus. Taizé tokios pamaldos prie Kryžiaus vyksta kiekvieną penktadienį ištisus metus.

Broliis Rob paragino visus įsijungti į pamaldas ir kartu giedoti. Jis kvietė patikėti savo rūpesčius ir baimes Dievui. Šiose pamaldose dalyvavo ir liuteronų kunigas. Tai buvo malda, kuri sujungė ne tik jaunos ir senus, bet ir skirtingų šakų krikščionis.

Vida

Kelionių išpūdziai

PABENDRAUTI SU DIEVU VISIEMS DRAUGE

Išpūdziai iš Taizė jaunimo naujametinio susitikimo

2003 m. gruodžio 29 dieną Hamburge prasidėjo Taizė žiemos susitikimas. 60000 piligrimų iš viso pasaulio susitiko Vokietijoje norėdami pabendrauti su Dievu visiems esant drauge.

Iš Kauno išvažiavome gruodžio 27 d. vakare, po šv. Mišių, kurias išklausėme Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje. Kelionės metu autobuse vyko pamaldėlės: giedojome giesmes Viešpačiui, skaitėme ištraukas iš Šv. Rašto.

Hamburge visi buvome išskirstyti į parapijas, o parapijose – į šeimas arba mokyklas. Aš patekau į Šv. Johhneso parapiją, kuriai priklausė katalikai. Tai mane nustebino, nes Vokietijoje labiau paplitusios liuteronų bažnyčios. Parapijos šeimininkai buvo labai draugiški, svetingi ir gerai

pasiruošę priimti piligrimus.

Man teko gyventi mokykloje, iš kurios per 15 – 20 minučių nueidavome į parapijos bažnyčią. Palyginti su kitais lietuviais, aš buvau įsikūręs gana arti. Šioje mokykloje su manimi, be lietuvių, dar gyveno italai, slovakai ir lenkai. Visi bendravome labai draugiškai, be piktumų ar kokių nors barnių. Labai įdomu buvo sužinoti apie kitų tautų papročius bei kultūrą. Ypač daug apie tai išgirdavome per diskusijas savo grupelėse. Su pratau, kad visi mes esame labai skirtingi, bet tuo pačiu kažkuo ir panašūs.

Naujuosius metus sutikome neįprastai. Nuo 23 val. vyko vigilė – malda už taiką pasaulyje. Po jos išėjome į gatvę pasigrožėti naujametiniams fejerverkais ir sveikinimo vieni kitus. Mūsų lietuvių kompanija uždainavo lietuviškai „Ilgiausių metų“ – taigi buvo labai gera ir smagu. Sugrįžusių iš gatvės laukė skaniosiomis vaisėmis nukrautas stalas. Vėliau kiekvienos šalies jaunimas atliko kultūrinę programėlę. Mes, lietuviai, parodėme liaudies žaidimus „Jurgeli, meistrelī“ ir „Šakaliniai batai“.

Į Taizė bendruomenės susitikimą važiavau pirmą kartą ir buvau viskuo sužavėtas. Pamaldos

vyko pamaldų centre „Messenhallen“, kurio patalpos panašios į LITEXPO. Į mūsų salę susirinkdavo lietuviai, vokiečiai, ukrainiečiai. Labai nustebino tai, kaip skirtingų tautų žmonės, susedę ant žemės, giedojo įvairiomis kalbomis Taizė giesmes: jas pradėdavo choras, o visi pamaldose dalyvaujantys žmonės įsijungdavo. Taip pat labai sužavėjo Taizė vienuolyno ikūrėjo, brolio Roger pamąstymai. Kiekvienas jo pasakytas žodis, frazė paliedavo taip giliai, jog atrodė, kad jis man asmeniškai sako, su manimi kalba.

Berods antrąją ar trečiąją susitikimo dieną, vakarinių pamaldų metu, prasidėjo malda prie Kryžiaus. Prie gulinčio ant žemės Kryžiaus pirmą pasimeldavo broliai, o paskui – visi norintys. Atsiklepu ir padėję galvą ant kryžiaus kampo, tyloje išsakydavome maldavimus, prašymus Dievui. Ši maldos forma man sukėlė labai daug emocijų. Būtent šioje maldoje pajutau, kad Dievas palietė mane, mano širdį. Tai neapsakomai malonus ir nuostabus jausmas. Teko girdėti, kad malda prie Kryžiaus bus surengta ir Kaune.

TOMAS

KELIONĖ Į PAPANČIUS

Kristaus Prisikėlimo parapijos jaunimo grupelė, vadovaujama sesers Loretos, surengė ekskursiją į Betliejaus ir Dangun Paimtosios Mergelės seserų bei Aušrinės Marijos vienuolyną Papančiuose. Apie ten praleistas kelias dienas pasakoja Vitalija Leonovaitė.

Penktadienį, vasario 20 dieną, 17 val., išvažiavome į Papančius. Atvažiavome su tamsa. Ten mus pasitiko dvi sesutės ir parodė namelį, kuriame įsikūrę gyvenome tris dieneles. Kitą dieną atsikėliau 6 val., ir visi ėjome į bažnytelę mels-tis, kol saulė patekėjo. Grįžė iš bažnytelės pusę aštuonių ryto, valgėme pusryčius. Po jų buvo tylos metas, todėl visi tylėjome: kas skaitė, kas

piešė, kas ėjo pasivaikščioti. Šeštadienį man buvo sunku ištylėti, vis pamiršdavau ir pradėdavau kalbėti. Oras buvo geras, nešalta. Vaikščiodama pamačiau arklukus ir pribėgusi juos glosčiau. Man labai patiko visa šeštadienio diena.

Vakare mes giedojome. Prieš miegą išėjusi pasivaikščioti, mačiau danguje nuostabių žvaigždžių. Kai pagalvojau, kad reikės išvažiuoti, graudu pasidarė. Net pamaniau pabėgti, pasislėpti nuo visų, kad nerastų ir išvažiuotų namo be manęs, o aš tada ten pasilikčiau – tai būtų smagu. Bet taip neatsitiko. Sekmadienį sesutės pakvietė pasižiūrėti filmą, kuris man labai patiko. Prieš išvažiuojant namo, pamačiau baltą gražų arkluką, pribėgau jį paglostyti ir paklausiau šeimininko, koks arkluko vardas. Jis atsakė, kad arklukas neturi vardo.

Tai greitai sugalvojau ir pavadinau jį vardu Angelas. Aš sesutei pasakiau, kad daviau arklukui vardą, ji apsidžiaugė ir atsakė, kad šį arkluką jos dabar taip pat vadins Angelu.

Padėkoję ir atsisveikinę su sesutėmis, išvažiavome į vaikų namus. Vaikų namuose buvau pirmą kartą, ten man patiko. Mes šnekučiavomės, šokome ir dainavome. Linksmi praleidome laiką ir grįžome namo į Kauną. Spėjome atvažiuoti į Šv. Mišias ir pagiedoti.

Man ši kelionė paliko daug prisiminimų ir išpūdzių. Atrodo, kad dar gyvenu Papančiuose. Niekad neužmiršiu tos nuostabios kelionės, kaip ten praleidau tris dienas. Už viską labai dėkoju sesutei Loretai Ilektytei. Ir visiems kitiems.

Gyvenimo vaizdelis

Šv. Velykų laukimas

Net nuošaliausiu eidamas keliu
ką nors sutiksi pagaliau...

Jeį tu priimsi jį, kaip Viešpats nori,
galbūt, paskatintas gerumo,
atvers tau širdį,

kurios seniai seniai atverti niekam negalėjai.
(Kun. A.P. Kanapka)

Pirmasis gavėnios šeštadienis. Prisimenu, buvo nuostabi viena paskutiniųjų žiemos dienų. Saulė pavasariškai švytėjo, šiek tiek šildė, švelnus vėjelis glostė veidą, kedeno plaukus. Visiškai nesinorėjo eiti namo. Parašiau žinutę „Ką veiki? Gal susitinkame?“ ir nusiunčiau vienam, antram, trečiam... Visi buvo kažkuo užsiėmę, paskendę savuose rūpesčiuose. Pasijutau viena šiame didžiuliame šviesos sraute. Jau visa savaitė, kai manęs neapleidžia vienišumo jausmas. Ir pati kalta, jau senokai nutraukiau ryšius su gerais, ištikimais draugais, kurie visada atsi-

liepdavo į mano kvietimą. Tuomet nusprendžiau kur nors nuvažiuoti. Parėjau namo, įsidėjau būtiniausias daiktus, lauktuves ir, eidama pro duris, nutariau pirmiausiai paskambinti, ar rasiu ką nors nuvykusi. Į vieną, antrą, trečią skambutį niekas neatsiliepė... O Dieve, Tu mane kali prie kryžiaus, – pamaniau, grįžau atgal, palikau daiktus ir išėjau.

Vis ėjau ir ėjau, stengiausi nieko negalvoti, nemąstyti, ėjau nesidairydama, nesirinkdama kelio ir nepajutau, kaip atsidūriau už miesto. Paspartinau žingsnį, nes pamačiau mišką. Norėjosi greičiau jį pasiekti, prisiglausti prie medžio kamieno, pasisemti iš jo stiprybės. Kažin ar medžiai jaučia ką nors? Ar taip pat vieniši tarp daugybės medžių, supančių juos? Aš skubėjau, beveik bėgau, o miškas vis dar toli, atrodė, niekada jo nepasieksiu. Pagaliau! Apsikabinau vieną, antrą, trečią medį, net nežinau kokį – eglę, pušį, ąžuolą ar paprasčiausią drebulę. Bridau per pusnis, kurių dar buvo pilna miške, ir nepastebėjau, kaip sutemos pradėjo gauti žemę. Baugūs šešėliai supo mane. Gal grįžti atgal? Bet kur? Aš net nenutuokiau, kur esu, kaip pabėgti

nuo grėsmingai besiantinančios nakties. Tik stauga išvydau šuoliuojant kažkokią didžiulę, gauruotą pabaisą. Ji lėkė tiesiai į mane. Kraujas sustingo gyslose, spėjau išgirst kažką šaukiant ir visas nutrūko...

Kai atsigavau, pajutau iš kažkur sklindančią šilumą, kažkoks nepažįstamas nuostabus kvapas kuteno nosį. Atsimerčiau ir pamačiau nuostabiai mėlynas akis, šiltai žvelgiančias į mane. Pasižiūrėjau atidžiau – prieš mane sėdėjo stambaus sudėjimo, truputį žilstelėjęs, putnaus veido vyriškis. Oho, koks meškėnas, – pamaniau.

- Kur aš? – paklausiau taip tyliai, kad net pati neišgirdau savo balso.

- Pasakų namelyje, miško rojuje, – pasigirdo švelnus, minkštas balsas.

- Kas jūs? – vėl paklausiau.

- Antanas.

- Šventasis?

- O jūs humoristė!

- Ne, tik gyvenu tarp šventųjų.

Atsisėdau, apsidairiau. Pasirodė, šiluma sklido nuo židinio. Kvepėjo sakais ir dar kažkuo.

Švaru, tvarkinga, jauku.

- Kas jūs ir kaip atsiradote miške? – vėl pasigirdo švelnus balsas.

- Atvežė Kančia su rogutėmis ir paliko, - atsakiau.

- Nuostabu! Prieš keletą metų ir mane čia atginė vienatvės jausmas. Būsime draugai.

- Aš neieškau draugų. Myliu tik Dievą, o Jis mane kartais apleidžia.

- Dievas niekada neapleidžia. Tik žmonės, tik jie – savanaudžiai, egoistai ir veidmainiai – palieka mus. Tik tarp jų mes galim pasijusti vieniši ir nereikalingi. Todėl aš ir išsikūriau šiame namelyje – tarp balto sniego žiemą, žydinčių gėlių pavasarį, ošiančių medžių vasarą ir miško gėrybių rudenį. Aš irgi myliu Dievą, Jis - mano geriausias draugas, patarėjas, gyvenimo ramstis. Su Juo niekada nesijaučiu vienišas.

Ilgai kalbėjomės kaip seni geri draugai apie Dievą, gyvenimą, tik politikai nebuvo vietos. Užmigau paryčiais. Atsibudau nuo žolelių aromato, kuris priminė tolimą vaikystę. Tik vaikystėje gėriau čiobrelių arbatą. Pažvelgiau į laikrodį, o varge, jau aštuonios. Buvo sekmdienis. Kaip gi spėsiu grįžti iki vienuoliktos namo? Greit atsikėliau. Šalia padėtos šlepetės, chalatas. O kur gi praustis? Ir vėl išvydau nuoširdžią šypseną. Dienos šviesoje šis žmogus man jau neatrodė panašus į meškėną. Plaukai gražiai sušukuoti, protinga aukšta kakta,

žilstelėję smilkiniai, putlios mažos lūpos, nosis tiesi, kiek per smulki šiam stambokam veidui. Tik akimirka žvilgtelėjau ir tariu sau: mano Dieve, kaip seniai mačiau tokį nuoširdų ir protingą veidą.

- Labas rytas, vonia paruošta, mieloji viešnia, - ištarė ir apsisuko eiti.

Greit nuskubėjau iš paskos. Patekau į jaukią šviesią virtuvėlę, spėjau pamatyti gražiai padengtą stalą, o šalia slenkščio išvydau vakaryktę gauruotą pabaisą.

- Ramiai, Meškėnai, čia mūsų svečias.

Nesusivaldžiau ir nusijuokiau. Šunų aš nebijau, drąsiai priėjau ir paglosčiau, tuo nustebindama šeimnininką. Dar labiau nustebo, kai šuo lyžtelėjo man veidą. Šuo – geriausias ir ištikimiausias draugas, - šmėstelėjo mintis ir prisiminiau kitą šuniuką. Greit nuskubėjau į vonią, paskubomis nusiprausiau. Žolelėmis kvepiančiomis vandenijė norėjosi pasilepinti, tačiau skubėjau, norėjau greičiau vykti namo.

- Taip greit? – nustebo vyriškis. - Moterys mėgsta pasilepinti.

- Aš noriu iki vienuoliktos grįžti namo.

- Kas nors laukia?

- Taip, Dievas.

Nieko neatsakiau į nustebusį žvilgsnį. Tylomis papusryčiauome. Paprasčiau, kad palydėtų iki plento, kur planavau sustabdyti pravažiuojančią mašiną.

- Aš jus nuvešiu.

- Tik iki pirmosios stotelės mieste.

Kokia nuostabi mašina! Įkritau tarsi į patalus. Nenusakoma ramybė apėmė mane ir nepajutau, kaip užmigau. Pabudau nuo švelnaus prisilietimo:

- Jau greit vienuolika. Jūs kažkur skubate.

Apsidairiau, kur esame. O stebukle! Iš kur jis žinojo, kur man reikia? Stovėjome netoliese mūsų bažnytelės. Paskubomis atsiveikinau, nieko neatsakiau į klausimą: „Kada vėl Kančios rogutės atveš į mišką?“. Nuėjau į priešingą pusę, pastovėjau gretimame kieme, palaukiau, kol nepažįstamas nuvažiuos, ir nuskubėjau į Dievo namus. Kai suklupau maldai, sielos gilumoje pajutau praeinant Dievą. Jis eilinį kartą paslaptina švelnia ranka paglostė mane ir tyliu, santūriu balsu pakvietė pakilti, išsivaduoti nuo slegiančių minčių. Mane apėmė nenusakomas švelnumo, gėrio ir noro aukotis jausmas. Mano siela įžengė į gavėnios laikotarpį ir pasiruošė laukti Kristaus Prisikėlimo. Aš žinau, kad dar bus Kryžiaus kelias, kartu su Kristumi išgyvensiu kančią, skausmą ir nusivylimą. Silpnumo akimirka galbūt suklupsiu. Bet kiekvieną kartą išgirsiu balsą, kuris prikels, kaip prikėlė suklupusį Kristų, nešantį mūsų nuodėmių kryžių.

Laisvūnė

DIDYSIS ŠVENTASIS VELYKINIS TRIDIENIS IR VELYKOS KRISTAUS PRISIKĖLIMO PARAPIJOJE (balandžio 8 – 11 dienomis)

DIDYSIS KETVIRTADIENIS – pamaldos 18.00 val.

Ryte, 10 val., vyskupas su kunigais katedroje aukoja Krizmos Mišias, kurių metų pašventinami Ligonų patepimo aliejus ir šv. Krizmos aliejus. Kunigai atnaujina savo kunigystės įžadus, o pasauliečiai katalikai kviečiami į bendrą maldą už savo ganytojus. Did. Ketvirtadienis yra kunigystės įsteigimo diena.

Vakare aukojamos Paskutinės Vakariinės Mišios. Po Mišių išstatomas Švč. Sakramentas pagarbinimui.

Giedantys ar pamaldžiai kalbantys šią dieną himną “Kūno paslaptį garbingą” įprastinėmis sąlygomis gali pelnyti visuotinius atlaidus.

Įspąžintys klausomos nuo 7.00 iki 09.00, paskui nuo 15.00 iki 20.00 VAL.

DIDYSIS PENKTADIENIS – pamaldos 18.00 val.

Šią dieną prisimenama Kristaus kančia ir mirtis ant kryžiaus. Visus katalikus įpareigoja sausas pasninkas ir visiška rimtis. Šią dieną neaukojamos šv. Mišios, tačiau atliekamos Kristaus kančios pamaldos. Į pamaldas išėjęs kunigas puola kniūbsčius ir gulasi kryžiumi prieš altorių, melddamas Dievą atleidimo savo bendruomenei ir visam pasauliui, atsiprašydamas už visų nuodėmes. Dalyvaujantys pamaldose tuo metu atsiklaupia ir jungiasi su kunigu savo maldai ir atgaila už asmenines, šeimos ir visuomenės nuodėmes.

Pamaldų metu priklaupti ir pabučiavimu pagarbinamas kryžius. Kryžiaus pagarbinimu įprastinėmis sąlygomis pelnoma visuotiniai atlaidai.

Įspąžintys klausomos nuo 7.00 iki 13.00, nuo 15.00 iki 20.00.

Didįjį Penktadienį 20.00 val. nuo šv. Gertrūdos bažnyčios bus

einamas Kryžiaus kelias į Kauno arkikatedrą baziliką. Procesijai vadovaus Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius

DIDYSIS ŠEŠTADIENIS – pamaldos 19.00 val.

Šią dieną Bažnyčia budi prie Kristaus kapo, apmąstydamą Jo kančią ir mirtį.

Vakare prasideda Velykų vigilijos pamaldos. Šventinama ugnis, vanduo, atnaujinami krikšto įžadai. Į pamaldas reikia atsinešti po žvakę.

Šventintas vanduo bus duodamas tik pasibaigus pamaldoms, todėl pamaldų metu nereikia stengtis jo gauti, nes būtų trukdoma maldai.

Šią dieną už krikšto įžadų atnaujinimą įprastinėmis sąlygomis pelnoma visuotiniai atlaidai.

Yra senas paprotys šventinti velykinio stalo valgius. Mūsų bažnyčioje velykiniai valgiai šventinami 10.00, 14.00, 16.00 ir po vakaro pamaldų, Velykų dienoje po prisikėlimo Mišių.

Įspąžintys klausomos nuo 7.00 iki 13.00, nuo 15.00 iki 20.00.

VIEŠPATIES PRISIKĖLIMAS – VELYKOS –

Prisikėlimo pamaldos 8 val. ryte.

Toliau šv. Mišios vyks 10.00, 11.00, 12.00, 18.00.

Antrąją Velykų dieną pamaldos vyks sekmadienio tvarka. 08.00, 09.00, 10.00, 11.00, 12.00, 18.00 VAL.

Po Prisikėlimo Mišių senu krikščionišku papročiu tinka šventu pabučiavimu sveikinti savo šeimos narius, draugus, pažįstamus ir kitus krikščionis, džiaugiantis Kristaus pergale prieš mirtį ir nuodėmę.

Velykinį stalą tinka papuošti kurio nors velykiniu simboliu, pvz. avinėliu, Kristaus Prisikėlimo paveikslu, tinka uždegti žvakę.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu (Aukštaičių 4, Kaunas), nurodant laikraščiu „Prisikėlimas“. Tel. (8-37) 200883

El.paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas

Vyr. Redaktorius parapijos klebonas - dekanas kun. Vytautas Grigaravičius; Giedrius Kalninis, Aušrelė Krunglevičiūtė, Birutė Vasylienė
Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis